

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam, van 20 februari 2008 in zaak nr. 07/26522 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 29 mei 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2008, verzonden op 27 februari 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het besluit van 2 maart 2007 herroepen, bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt op de aanvraag zonder dat van de vreemdeling leges worden geheven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling heeft op 26 juni 2006 verzocht om afgifte van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van Richtlijn nr. 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn). Deze aanvraag is door de staatssecretaris buiten behandeling gesteld omdat de vreemdeling de leges niet heeft voldaan.

2.2. Ingevolge artikel 104 van de Grondwet worden belastingen van het Rijk geheven uit kracht van een wet en worden andere heffingen van het Rijk bij de wet geregeld.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de richtlijn, voor zover thans van belang, dient de betrokken onderdaan van een derde land, om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen, een verzoek in bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar hij verblijft.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van de richtlijn is de status van langdurig ingezetene permanent, onverminderd artikel 9.

Ingevolge artikel 8, tweede lid, van de richtlijn verstrekken de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig

ingezetenen. De verblijfsvergunning is ten minste vijf jaar geldig. De vergunning wordt, indien nodig en op verzoek, bij het verstrijken van die periode automatisch verlengd.

Ingevolge artikel 8, derde lid, van de richtlijn, voor zover thans van belang, mag een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document.

Ingevolge artikel 20, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), zoals dit ten tijde van de aanvraag luidde, is de minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen. Dit artikelonderdeel is met ingang van 1 december 2006 aldus gewijzigd dat de minister bevoegd is de aanvraag tot het verlenen of tot het wijzigen van een verblijfsvergunning in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000 is de vreemdeling, in door de minister te bepalen gevallen en volgens door de minister te geven regels, leges verschuldigd ter zake van de afdoening van een aanvraag. Daarbij kan de minister tevens bepalen dat de vreemdeling voor de afgifte van een document waaruit het rechtmatig verblijf blijkt leges verschuldigd is. Als betaling achterwege blijft, wordt de aanvraag niet in behandeling genomen dan wel het document niet afgegeven.

Ingevolge artikel 3.34g, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000), zoals dit ten tijde van de aanvraag luidde, is de vreemdeling ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, een bedrag van € 201,- verschuldigd. Ingevolge artikel 3.34g van het VV 2000, zoals gewijzigd met ingang van 18 januari 2007, is de vreemdeling ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen of het wijzigen van een verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, een bedrag van € 201 verschuldigd.

Volgens het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 nr. 2006/31 (hierna: WBV 2006/31) doet de houder van de nationale verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, die toekenning van de Europese status wenst, daartoe een aanvraag tot het verlenen van de bestaande nationale verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Deze aanvraag wordt getoetst aan de Europese vereisten voor toekenning van de status. Indien daaraan wordt voldaan, wordt de status van langdurig ingezetene toegekend en op de achterzijde van het te verstrekken verblijfsdocument de aantekening "EG-langdurig ingezetene" geplaatst. De leges ter zake van de afdoening van de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd bedragen € 201.

2.3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het gewijzigde artikel 3.34g van het VV 2000 eerst op 18 januari 2007, en derhalve na de indiening van de aanvraag, in werking is getreden, zodat een wettelijke grondslag voor de door de staatssecretaris geheven leges ontbrak. Hij betoogt hiertoe, voor zover van belang, dat de status van langdurig ingezetene in de zin van de richtlijn met

de reeds voor de implementatie bestaande verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 kan worden verkregen. Uit de richtlijn is niet af te leiden dat deze noopt tot het invoeren van een nieuwe, afzonderlijke verblijfsvergunning. Artikel 3.34g van het VV 2000 voorzagt dan ook reeds ten tijde van de aanvraag in een grondslag voor legesheffing, aldus de staatssecretaris.

2.3.1. Ten tijde van de aanvraag was de implementatieperiode verstreken en had nog geen aanpassing van de Vw 2000 plaatsgevonden ter implementatie van de richtlijn.

Alvorens wordt toegekomen aan de vraag of artikel 8, tweede lid, van de richtlijn in het onderhavige geval rechtstreekse werking heeft, moet worden nagegaan of het van toepassing zijnde nationale recht richtlijnconform kan worden geïnterpreteerd. Daarbij moet de nationale rechter, bij de toepassing van nationaal recht, dit recht zoveel mogelijk uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken.

2.3.2. Artikel 20, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, zoals gewijzigd met ingang van 1 december 2006, biedt de houder van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd de mogelijkheid een aanvraag in te dienen om deze verblijfsvergunning in diër voege te wijzigen, dat hem daarbij de status van langdurig ingezetene wordt toegekend. Vóór de inwerkingtreding van deze wetswijziging kon bedoelde houder, gegeven de destijds geldende tekst van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, slechts bij wege van indiening van een nieuwe aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd om verlening van de status van langdurig ingezetene verzoeken. Uit de richtlijn valt niet af te leiden dat een dergelijke procedure daarmee niet valt te rijmen.

De staatssecretaris heeft het verzoek van de vreemdeling om afgifte van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen dan ook terecht, in overeenstemming met het in WBV 2006/31 neergelegde beleid, opgevat als een aanvraag hem, thans met de aantekening "EG-langdurig ingezetene", een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 te verlenen.

Door te overwegen dat de staatssecretaris ten onrechte leges heeft geheven nu daarvoor, in strijd met artikel 104 van de Grondwet, een wettelijke grondslag ontbrak, heeft de rechtbank niet onderkend dat toen de vreemdeling zijn aanvraag indiende, ingevolge artikel 3.34g van het VV 2000 voor de afdoening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning als vorenbedoeld een bedrag van € 201,- aan leges verschuldigd was. Dat eerst bij de op 18 januari 2007 in werking getreden wijziging van artikel 3.34g van het VV 2000, in aansluiting op de per 1 december 2006 in werking getreden wijziging van artikel 20 van de Vw 2000, is bepaald dat voor de afdoening van een aanvraag om wijziging van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 eveneens leges verschuldigd zijn, betekent niet dat ten tijde van de door de vreemdeling ingediende aanvraag geen wettelijke grondslag voor heffing van leges voor afdoening van de aanvraag bestond.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 februari 2008 in zaak nr. 07/26522;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Wilbers-Taselaar, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

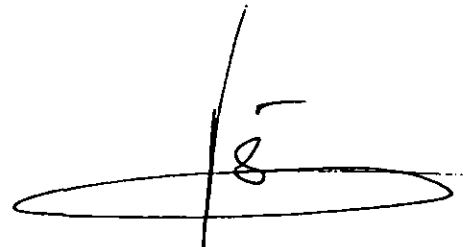
w.g. Wilbers-Taselaar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 november 2008

71-553.

Verzonden: 28 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'S' or 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, meervoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/26522
V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. D. Schaap, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. Ch. R. Vink.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op _____, bezit de Marokkaanse nationaliteit. Hij is sinds 23 september 1993 in het bezit van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Op 26 juni 2006 heeft hij een aanvraag ingediend tot afgifte van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene als bedoeld in artikel 8 van de Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen. Bij besluit van 2 maart 2007, verzonden op 5 maart 2007, heeft verweerder de aanvraag niet in behandeling genomen. Eiser heeft tegen dit besluit op 2 april 2007 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 29 mei 2007, verzonden op 31 mei 2007, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2 Op 28 juni 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 11 oktober 2007 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 november 2007. De zaak is toen verwezen naar de meervoudige kamer. Vervolgens heeft de openbare behandeling van het beroep plaatsgevonden op 29 januari 2008. Ter zitting heeft eiser zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder is eveneens verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn) verstrekken de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

1.2 Ingevolge artikel 20, eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), zoals dat geldt vanaf 1 december 2006, is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen of tot het wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.3 Ingevolge artikel 3.34g, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: VV 2000), zoals dat geldt vanaf 18 januari 2007, is de vreemdeling ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen of het wijzigen van een verblijfsvergunning,

---

bedoeld in artikel 20 van de Wet, een bedrag van € 201,00 verschuldigd.

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat het heffen van leges op grond van artikel 3.34g van het VV 2000 niet in strijd is met de richtlijn. Verweerder verwijst naar de parlementaire stukken van de implementatieregelgeving van deze richtlijn, met name EK 9-368 van 21 november 2006. De toenmalige minister Verdonk heeft in beantwoording van kamervragen aangegeven dat de bevoegdheid om leges te heffen bij de lidstaat berust en er geen grondslag voor legesheffing nodig is in de Europese wetgeving. Een wettelijke grondslag in de nationale wetgeving volstaat en die is er. Voorts verwijst verweerder naar de aanhef van de richtlijn, waar onder punt 10 staat dat er procedurevoorschriften moeten worden vastgesteld voor het onderzoeken van de aanvraag voor de status van langdurig ingezetene. De procedures moeten niet alleen doelmatig zijn maar ook doorzichtig en billijk en mogen niet worden gebruikt als middel om de uitoefening van het recht van verblijf door de rechthebbenden te belemmeren. Weliswaar is de implementatieregelgeving niet tijdig tot stand gekomen maar dat doet niet af aan het feit dat leges verschuldigd zijn. Verweerder is van mening dat het logisch is dat er door het bestuursorgaan geld wordt gevraagd voor de behandeling van de aanvraag, ook al was dat ten tijde van de aanvraag nog niet wettelijk geregeld. Ook is het logisch dat aangesloten wordt bij het bedrag dat geldt voor het doen van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, namelijk € 201,00. De na de implementatietermijn tot stand gekomen regelgeving werkt met terugwerkende kracht tot aan het moment van de aanvraag van eiser. Verweerder is voorts van mening dat de aanvraag terecht buiten behandeling is gesteld en het bezwaar terecht kennelijk ongegrond is verklaard. Verweerder verwijst daarbij naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 21 augustus 2006 (JV 2006, 375). Dat de buitenbehandelingstelling niet binnen een termijn van vier weken na de aanvraag is gebeurd, doet aan het vorenstaande niet af, omdat eiser de leges niet heeft voldaan, ook niet in de bezwaarfase. Gelet hierop was het bezwaar kennelijk ongegrond en heeft verweerder er van af kunnen zien om eiser te horen op zijn bezwaren.

3 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Ten tijde van de indiening van zijn aanvraag bestond nog geen in nationale regelgeving neergelegde verplichting tot betaling van leges, terwijl eiser reeds wel, gelet op het verstrijken van de implementatietermijn per 23 januari 2006, een rechtstreeks aan de richtlijn ontleende aanspraak op een status als derdelander had. De implementatiewetgeving is eerst per 1 december 2006 in werking getreden. De verwijzing naar WBV 2006/31 doet daar niet aan af, nu dit geen wettelijke regeling maar een beleidsregel is. Vaststelling van heffingen bij beleidsregel is in strijd met artikel 104 Grondwet. Het is ook vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) dat richtlijnen niet in beleidsregels kunnen en derhalve mogen worden geïmplementeerd. Bovendien dateert de beleidsregel ook van ruim na het moment van de aanvraag, 26 juni 2006. Het besluit van de Minister is namelijk op 6 oktober 2006 in werking getreden. Hoewel volgens eiser, gelet op het voorgaande, tot het oordeel zou kunnen worden gekomen dat het besluit op bezwaar reeds geen stand kan houden wegens schending van het nationale recht, verzoekt eiser de rechtbank om zich tevens uit te laten over de vraag betreffende de schending van het Europees recht. Volgens eiser is artikel 3.34g van het VV 2000 in strijd met de richtlijn. Eiser is van mening dat de stelling dat de in de nationale regelgeving neergelegde verplichting om leges te betalen niet in strijd is met de richtlijn, niet louter kan worden gemotiveerd met een verwijzing naar de parlementaire stukken van de implementatiewetgeving. Wat op grond van de richtlijn rechtens is dient te worden bepaald aan de hand van de richtlijn zelf en eventuele Europese stukken die daar licht op kunnen

werpen. Zo was bijvoorbeeld de PVDA-fractie in de Eerste Kamer van mening dat de heffing van leges strijdig was met de richtlijn (EK 2006-2007, 30567, B, blz. 1-2). De verwijzing in bezwaar naar richtlijn 2004/38/EG heeft als doel te onderstrepen dat in die richtlijn wel een bepaling was opgenomen met betrekking tot de bevoegdheid van de nationale regelgever om leges te heffen, terwijl die in de richtlijn 2003/109/EG ontbreekt. Verweerder is niet ingegaan op de verwijzing in bezwaar naar de richtlijnen 2003/86/EG en 2004/114/EG, zodat moet worden geoordeeld dat het besluit op dit punt niet voldoende draagkrachtig gemotiveerd is. Het is eiser niet goed duidelijk wat verweerder beoogt te betogen met de verwijzing naar punt 10 van de aanhef van de richtlijn. Duidelijk is in ieder geval dat de heffing van leges de uitoefening van het recht van verblijf door rechthebbenden belemmert, terwijl dit volgens punt 10 dient te worden voorkomen. Aangaande artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) stelt eiser dat verweerder gelet op de termijnoverschrijding gehouden was om de aanvraag af te wijzen in plaats van deze niet in behandeling te nemen. Gelet op de door verweerder genoemde uitspraak en de uitspraak van de Afdeling van 21 oktober 2004 (JV 2004/477), had het primaire besluit een afwijzing moeten zijn en had verweerder dat besluit bij het besluit op bezwaar bij niet gebleken betaling moeten herroepen en in plaats daarvan een besluit tot het niet in behandeling nemen van de aanvraag moeten nemen. Dat zou dan ook gevolgen moeten hebben gehad voor de door eiser verzochte vergoeding van de kosten van rechtsbijstand in bezwaar. Het primaire besluit was immers op het moment dat het werd genomen onmiskenbaar onrechtmatig. Ten slotte heeft verweerder, met name in het licht van hetgeen is aangevoerd met betrekking tot het gemeenschapsrecht, ten onrechte afgezien van het horen van eiser.

4.1 De rechtbank overweegt het volgende.

4.2 Een richtlijn richt zich in beginsel tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Niet in geschil is dat de implementatietermijn voor de richtlijn ten tijde van de aanvraag van eiser reeds verstreken was. De implementatiewetgeving is eerst bij wet van 23 november 2006 per 1 december 2006 (Staatsblad 2006, 584) in werking getreden. De rechtbank is van oordeel dat eiser zich, gelet op het vorenstaande, rechtstreeks op artikel 8, tweede lid, van de richtlijn kan beroepen.

4.3 Op grond van artikel 104 van de Grondwet worden andere heffingen van het Rijk dan belastingen bij de wet geregeld. Ingevolge artikel 3.103 van het Vreemdelingenbesluit 2000 dient de aanvraag te worden getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, tenzij uit de wet anders voortvloeit of het recht dat geldt op het tijdstip waarop de beschikking wordt gegeven, voor de vreemdeling gunstiger is. Tussen partijen is, zoals ter zitting aan de orde is gesteld, niet in geschil dat het recht dat gold ten tijde van de aanvraag van toepassing is. De thans voorliggende vraag is of op het moment dat de aanvraag is ingediend een wettelijke basis, als bedoeld in artikel 104 van de Grondwet, bestond voor het heffen van leges.

4.4. Ingevolge artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000 is de vreemdeling weliswaar, in door Onze Minister te bepalen gevallen en volgens door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd terzake van de afdoening van een aanvraag, maar op het moment van de aanvraag van eiser was dit voor eisers aanvraag nog niet bepaald. Eerst op 18 januari 2007 is het gewijzigde artikel 3.34g van het VV 2000 in werking getreden. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve ten onrechte leges geheven, nu een wettelijke grondslag daarvoor ontbrak. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat, zo al de richtlijn de wettelijke basis biedt voor het heffen van leges, daarmee nog niet is voldaan aan het vereiste dat het heffen van leges bij (nationale) wet geregeld dient te zijn. De stelling van verweerder dat het logisch is dat er leges verschuldigd zijn en dat eiser bij zijn aanvraag had kunnen verwachten dat leges verschuldigd zouden zijn, acht de rechtbank onhoudbaar.

4.5 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat het beroep gegrond dient te worden verklaard. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking, wegens strijd met artikel 104 van de Grondwet. Aan het verzoek van de gemachtigde van eiser ter zitting om, in het geval het beroep gegrond wordt verklaard wegens schending van het nationale recht, eveneens in te gaan op de vraag of het heffen van leges in strijd is met de richtlijn, wordt door de rechtbank niet voldaan, nu eiser daar in het onderhavige beroep geen belang bij heeft. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.

4.5 De rechtbank ziet aanleiding om, zelf in de zaak voorzien, het besluit in primo van 2 maart 2007 te herroepen, nu aan dit besluit hetzelfde gebrek kleeft als aan het bestreden besluit en dit gebrek niet kan worden hersteld. Voorts kent de rechtbank met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, en artikel 7:15, tweede lid, van de Awb aan eiser een vergoeding toe voor de kosten van beroepsmatig verleende rechtsbijstand in bezwaar. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 322,00 (1 punt voor het bezwaarschrift, met een waarde per punt van € 322,00 en wegingsfactor 1).

4.6 Gelet op de gegrondverklaring van het beroep ziet de rechtbank tevens aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,00 (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,00 en wegingsfactor 1).

III Beslissing

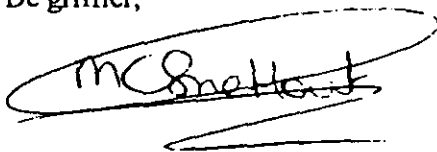
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

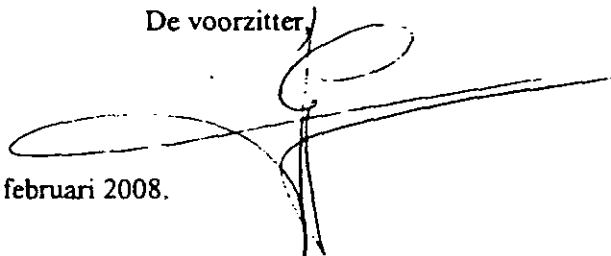
- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- 4 herroept het besluit in primo en bepaalt dat verweerder een beslissing op de aanvraag dient te nemen zonder dat van eiser leges worden geheven;
- 5 veroordeelt verweerder in de proceskosten gemaakt in verband met de behandeling van het bezwaar ten bedrage van € 322,00 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;
- 6 veroordeelt verweerder in de proceskosten gemaakt in verband met de behandeling van het beroep ten bedrage van € 644,00 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;
- 7 gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 143,00 vergoedt.

Aldus gedaan door mr. J. de Gans als voorzitter en mr. C. Laukens en mr. D.H. Hamburger als leden en door de voorzitter en mr. M.C. Snel-van den Hout, griffier, ondertekend.

De griffier,

De voorzitter,

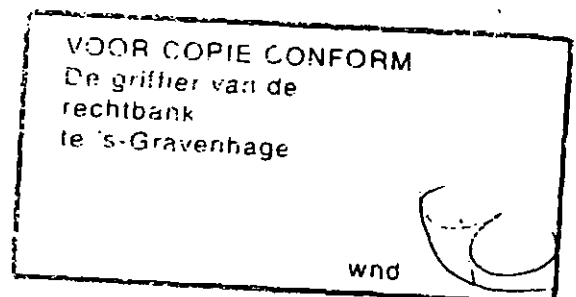
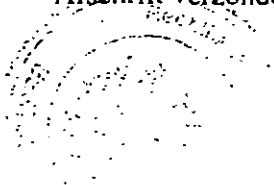

Uitgesproken in het openbaar op: 20 februari 2008.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht-spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht-spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: 27 FEB. 2008

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

**Pels Rijcken
& Droogleevers**
*Fortuijn advocaten
en notarissen*

Bezorgen

De Hoogedelgestrenge Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
26 MRF 2008	
ZAAK	
AAN	V2
BEHANDELD DOOR	EUR

onze ref. GH/MP/51009650
uw ref. -
inzake SvJ /
(IND-nr. 6720.04.0345)

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 39 33
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

26 maart 2008

Hoogedelgestrenge heer,

In bovengenoemde zaak stelde ik in opdracht van de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, bijgaand hogerberoepschrift op. Ik verzoek u dit hogerberoepschrift in behandeling te nemen.

Een exemplaar van dit hogerberoepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. D. Schaap, advocaat te Rotterdam.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 MRT 2008	

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,

advocaat te Den Haag

(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

wonende te Rotterdam,

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. D. Schaap,

advocaat te Rotterdam

(Postbus 19050, 3001 BB Rotterdam)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 februari 2008, op 27 februari 2008 door de rechtbank verzonden (Awb 07/26522).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 28 juni 2007 gegrond verklaard, is het besluit van 29 mei 2007 vernietigd, is bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit, is het besluit in primo herroepen, is bepaald dat de staatssecretaris een beslissing op de aanvraag dient te nemen zonder dat van verweerder leges worden geheven en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken (zowel voor kosten die verband houden met de behandeling van het bezwaar, als voor kosten die verband houden met de behandeling van het beroep).
- 1.3 Bij besluit van 29 mei 2007 is het bezwaar van verweerder tegen de beschikking van 2 maart 2007, waarbij de aanvraag van 26 juni 2006 niet in behandeling is genomen, ongegrond verklaard.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Na in rov. 4.4 te hebben overwogen dat ingevolge artikel 24, lid 2 Vw 2000 de vreemdeling weliswaar in door Onze Minister te bepalen gevallen volgens door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd is ter zake van de afdoening van een aanvraag, overweegt de rechtbank ten onrechte dat dit op het moment van de aanvraag van verweerder voor diens aanvraag nog niet was bepaald. De rechtbank merkt in dat verband op dat eerst op 18 januari 2007 het gewijzigde artikel 3.34 g VV 2000 in werking is getreden. De rechtbank is van oordeel dat de staatssecretaris ten onrechte leges heeft geheven, nu een wettelijke grondslag daarvoor ontbrak. Dit oordeel acht de staatssecretaris onjuist.
- 2.2 Gegrondbevinding van de grieven van de staatssecretaris vitiesert ook de eerste twee zinnen van (de eerste) rov. 4.5.
- 2.3 Ook de tweede rov. 4.5 en rov. 4.6 kunnen bij gegrondverklaring van het hoger beroep niet in stand blijven.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 Ingevolge artikel 27 van Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen van 25 november 2003 – nader te noemen de Richtlijn - verstreek de implementatietermijn op 23 januari 2006. Tussen partijen is niet in geschil dat deze termijn niet is gehaald. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Richtlijn is eerst per 1 december 2006 in werking getreden (Stb. 2006, 584). Ook het Vb 2000 is per 1 december 2006 gewijzigd in verband met de implementatie van de Richtlijn (Stb. 2006, 585). Het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) tenslotte is per 18 januari 2007 gewijzigd (Stcrt. 16 januari 2007, nr. 11, pag. 6).
- 3.2 De implementatie van de Richtlijn heeft niet geleid tot de introductie van een nieuwe verblijfstitel. De implicaties van de Richtlijn zijn ingebed in het nationale wettelijke stelsel van verblijfsvergunningen. De reeds voor de implementatie bestaande verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 20 Vw 2000 is het vehikel waarmee de status van langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn kan worden verkregen. Uit geen enkele bepaling van de Richtlijn is af te leiden dat de Richtlijn noopt tot introductie van een nieuwe, afzonderlijke verblijfsvergunning.
- 3.3 Reeds ten tijde van de aanvraag van verweerder, welke aanvraag is aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ex artikel 20 Vw 2000, voorzag artikel 3.34 g VV 2000 in een grondslag voor legesheffing. Ter zake van de afdoening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning ex artikel 20 Vw 2000 is de vreemdeling een bedrag van € 201 verschuldigd.
- 3.4 Bij de implementatie van de richtlijn is onder ogen gezien dat zich ook de situatie kan voordoen dat een vreemdeling die reeds in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waaruit niet blijkt dat hij de status van langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn bezit, die status alsnog zal willen verkrijgen. In WBV 2006/31 is bepaald dat een vreemdeling met die strekking een aanvraag tot het verlenen van de bestaande nationale verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan doen. Deze gang van zaken is niet in strijd met enige bepaling van de Richtlijn.
- 3.5 De wijziging per 18 januari 2007 van artikel 3.34 g lid 1 VV 2000 beoogt zeker te stellen dat ook in een situatie waarin de vreemdeling reeds beschikt over een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waarin niet de status van langdurig ingezetene is vastgesteld de vreemdeling in het kader van de aanvraag ter verkrijging van die status leges verschuldigd is. De expliciete vermelding in artikel 3.34 g, lid 1 VV 2000 van de mogelijkheid van wijziging kan naar het oordeel van de staatssecretaris niet worden gezien als een uitbreiding van de legesheffinggrondslagen maar als een nuancering van een reeds bestaande grondslag. De wijziging van een bestaande

verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is in feite een species van de aanvraag tot verlening van een dergelijke verblijfsvergunning. Er zij op gewezen dat artikel 20, lid 2 Vw 2000 niet is gewijzigd. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd regulier wordt derhalve niet onder beperkingen verleend en aan de vergunning worden geen voorschriften verbonden.

- 3.6 Nu de zekerstelling dat ook de houder van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waarin niet de status van langdurig ingezetene is vastgesteld in geval hij die vaststelling alsnog wenst leges verschuldigd is, niet is te beschouwen als de introductie van een nieuwe grondslag, heeft de rechtbank ten onrechte beslist dat een wettelijke grondslag voor legesheffing ontbrak.

Vgl.:

- Nota n.a.v. het verslag (TK, 2005-2006, 30 567, nr. 8, blz. 30): "De persoon die in het bezit wil komen van een vergunning met de status van "langdurig ingezetene" zal leges moeten betalen, zo antwoord ik de leden van de VVD-fractie. Voorts doet de persoon die toekenning van de status wenst, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd en ter afdoening daarvan zijn leges verschuldigd."

Vgl. ook:

- Memorie van antwoord (EK, 2006-2007, 30 567, C, blz. 1-2): "Anders dan de leden van de PvdA-fractie menen, is voor het heffen van leges ter afdoening van een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier geen grondslag in de richtlijn vereist. Bij gebreke daarvan berust immers de bevoegdheid tot legesheffing bij de lidstaten. Wel is een grondslag vereist in de nationale wetgeving. Artikel 3.34g Voorschrift Vreemdelingen 2000, op basis waarvan legesheffing plaatsvindt ter zake van de afdoening van de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000 – en daarmee de toekenning van de Europese status van langdurig ingezetene – vindt zijn grondslag in artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000."
- de toelichting op de wijziging van artikel 3.34 g (Stcrt. 16 januari 2007, nr. 11, pag. 6): "De leges ter zake van de afdoening van een aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zijn gelijk aan de leges ter zake van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Er wordt immers aan dezelfde voorwaarden getoetst, namelijk de voorwaarden tot verlening van een zodanige verblijfsvergunning die bij of krachtens artikel 21 Vw 2000 worden gesteld."

- 3.7 Dat in voorkomend geval onderscheid wordt gemaakt tussen de aanvraag om verlening van een vergunning en de wijziging daarvan in verband met de eventuele

nuancering van de gevolgen, afhankelijk van de vraag of het gaat om een aanvraag om verlening van een vergunning dan wel om een wijzigingsverzoek, betekent niet dat de wijziging niet is aan te merken als een species van het genus "aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning".

- 3.8 Indien de wijziging van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd niet als species van het genus "aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning" moet worden gezien, geldt dat wijziging de iure op de datum van de aanvraag niet mogelijk was. Naar de letter is door verweerder ook geen wijzigingsaanvraag ingediend. Gevraagd is om verlening van een verblijfsvergunning als langdurig ingezetene. Zoals gezegd was de introductie van een nieuwe nationale verblijfsvergunning niet noodzakelijk, zodat die aanvraag is opgevat en mocht worden opgevat als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. In ieder geval gold voor de afdoening van een dergelijke aanvraag een nationaal rechtelijke grondslag voor legesheffing in artikel 3.34 g VV 2000 (oud). Indien rechtens moet worden aangenomen dat ten tijde van de aanvraag een wijzigingsverzoek niet mogelijk was, terwijl een dergelijk verzoek naar de letter ook niet voorlag, heeft de rechtbank de aanvraag ten onrechte aangemerkt als een wijziging en ten onrechte aangenomen dat een grondslag voor heffing van leges eerst per 18 januari 2007 is ontstaan.
- 3.9 Concluderend wordt gesteld dat de rechtbank heeft miskend dat de introductie van de woorden "of het wijzigen" in artikel 3.34 g, lid 1 VV 2000 niet is te beschouwen als de nationaal rechtelijke introductie van een nieuwe grondslag voor legesheffing, maar is te zien als een zekerstelling c.q. verduidelijking. Zelfs als dit standpunt in rechte niet houdbaar zou zijn, geldt dat de rechtbank heeft miskend dat verweerder geen wijzigingsverzoek heeft gedaan maar een verzoek om verlening van een verblijfsvergunning. Daarvoor was ten tijde van de aanvraag in ieder geval een heffingsgrondslag aanwijsbaar.
- 3.10 Ten overvloede zij opgemerkt dat er vele aanvragen zijn van voor de wijziging van artikel 3.34g VV 2000, zodat het betrokken financieel belang niet onaanzienlijk is.

4 Conclusie

- 4.1 De staatssecretaris meent dat uit het voorgaande voortvloeit dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugverwijzing van de procedure naar de rechtbank, zulks in verband met het feit dat op een aantal essentiële beroepsgronden door de rechtbank nog niet is beslist.

Den Haag, 25 maart 2008

advocaat

---

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009650
referentie	IND-6720.04.0345